

ΘΩΜΑΣ

[Τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶχε γραφῇ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς· ἀλλ' ἐνεκεν ἐλλείψεως χώρου ἀνεβλήθη ἡ δημοσίευσίς του].

20 Ἀπριλίου.

Ἄς ἀφήσωμεν ἐπ' ὀλίγον διὰ μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα τὴν μικρὰν σύγχρονον πολιτικὴν ἱστορίαν, ἧς συνήθως πιστοὶ χρονογράφοι εἴμεθα. Ἀπλὰ φωτογραφικαὶ μηχαναὶ τῶν ἐντυπώσεων τῆς στιγμῆς, τὸ καθήκον ἡμῶν εἶναι νὰ περισυλλέγωμεν ἐπιμελῶς τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, ν' ἀποτυπώμεν μετὰ προσοχῆς τὰ διερχόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἀστραπιαίως συμβάντα, καὶ νὰ ἐμπνεώμεθα διαρκῶς ὑπὸ τῆς παροδικῆς καὶ ἐφημέρου κινήσεως τοῦ τμήματος τῆς σφαίρας, ἐφ' οὗ ἔτυχε νὰ εὐρισκώμεθα ἢ τῆς ὁμάδος τῶν ὄντων, ἧς συνέβη ν' ἀποτελοῦμεν μέρος. Ἀλλ' ὅταν τι ὅλως ἐξαιρετικόν, γεγονὸς ἢ ἄτομον, κατάρθωσι νὰ μετατοπίσῃ ποτὲ τὴν μέχρις αὐτοῦ κρατοῦσαν τάξιν τῶν πραγμάτων, νὰ μεταδώσῃ νέαν ζωὴν ἢ διεύθυνσιν εἰς τὴν ὕλικήν ἢ τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ, μεταρρυθμιστὴς ἢ καταστροφεὺς, δημιουργὸς ἢ ἐξολοθρευτὴς, νὰ κληροδοτήσῃ τὸ ὄνομά του ἀθάνατον ἐπὶ γενεάς, δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὴν ἐκατονταετηρίδα ἢ τὸ ἔτος ὅπερ τὸν εἶδεν ἀναφαινόμενον, εἰσέρχεται εἰς τὸν κύκλον τῆς αἰωνίας actualité. Ἐπὶ μόνον θὰ παρέλθουν καὶ ὅλοι οἱ μικροὶ διπλωματικοὶ συνδυασμοί, θόρυβοι, θρίαμβοι, θὰ λησμονηθοῦν, καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ὑποκινήτων αὐτῶν θὰ σαρώσῃ ὁ χρόνος, ἐνῶ τοῦ Ἀτιλά ἢ τοῦ Ναπολέοντος ἢ ζωὴ οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ εἶναι κτῆμα τῶν αἰώνων· καὶ μετὰ δύο χιλιάδας σχεδὸν ἑτῶν ἀκόμη οἱ ἦχοι τῶν κωδῶνων τοῦ Πάσχα ἀπειδίωκον τῆς διανοίας ἡμῶν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος πᾶσαν ἐφῆμερον σκέψιν καὶ ἐπανέφερον εἰς τὴν μνήμην ὅλων πῶς ἐβίωσεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς γῆς καὶ πῶς ἀπέθανε πρὸ εἰκοσιν αἰώνων εἰς ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο ἡ ἑορτὴ, ἣν φέρει ἀναγεγραμμένην διὰ σήμερον τὸ ἡμερολόγιον, μὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ ἂν θὰ ἦτο ἄρ' ἄγε ὅλως ἄκαιρον ἂν ἀφιέρουν τὸ σύνθημα ἐβδομαδιαίου ἄρθρου μου εἰς ἓνα ἀπόστολον ἀντὶ εἰς ἓνα ὑπουργόν καὶ ἂν ἐξήτουν τὸ θέμα αὐτοῦ ἐν μιᾷ τῶν Διαθηκῶν ἀντὶ ἐν τινὶ τῶν διακοινώσεων τῶν ἡμερῶν μας. Ἀλλως τε καὶ ἐν γένει πάντοτε εὗρον ὅτι θὰ ἦτο πολὺ πλέον εὐχάριστον ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνασχολούμεθα διαρκῶς περὶ τοῦ Καίᾳ μαῖλλον παρὰ περὶ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, φρονῶ δ' ἐν πεποιθήσει ὅτι τὰ ἀποπλύματα τῶν χειρῶν τοῦ Πιλάτου ἀπονιπτομένου ἐπὶ τῇ καταδίκῃ τοῦ Χριστοῦ θὰ ἦσαν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ καθαρώτερα τῶν τοῦ κ. Τρικούπη ἐπίσης ἀπονιπτομένου διὰ τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος του.

Καὶ ἔπειτα, πόσον καταλλήλως, ὡς ἐξεπίτηδες, συνέπεσεν ἡ ἐπέτειος αὐτῇ τῆς μνήμης τοῦ ὑπερτάτου διδασκάλου τῆς ἀπιστίας μὲ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ γενικοῦ ψεύδους καὶ τῆς καθολικῆς ἀμφιβολίας! Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι ὡς μυστηριώδους προειδοποίησις ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν ν' ἀκολουθήσωμεν πάντες κατὰ τὴν πονηρὰν ταύτην ἐποχὴν ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἀγῇ ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὸν τῆς Δαμασκοῦ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔπρεπεν ἴσως νὰ γείνη ἤδη δι' ἡμᾶς ὄνομα ὀλοκλήρου λαοῦ. Ἡ ἀναζήτησις τοῦ τύπου τῶν ἡλων, ἣν μετὰ τόσου κόπου ἐπεχείρησεν αὐτὸς ὅπως τὴν κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ κυρία ἴσως ἐνασχόλησις πάντων. Ὁ Παῦλος εἶδε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἀναλάμπων καὶ ἐπίστευσεν· ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ἀπλοῦς ἀντικατοπτρισμός. Ἄς ἐπανατεῖλῃ καὶ ἐφ' ἡμᾶς καὶ θὰ ἀνοιζώμεν τοὺς ὀφθαλμούς μας εἰς αὐτό. Τί διηγού-

ται ὅτι ὁ Σωτὴρ ἀπεκύλισε τὴν πέτραν καὶ συνῆλθεν ἐκ τῆς νεκροφανείας του καὶ περιέρχεται τὴν χώραν, ζῶν καὶ ὑγιὲς ὡς τὸ πρῖν; Τί ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἄρμοστὰ καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν καισάρων θὰ μᾶς σταυρώσουν ἂν τολμήσωμεν νὰ κινήθωμεν; Τί φωνάζουν ὅτι δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ πολεμήσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν οὐδαμῶθεν βοήθειαν, ὅτι ἀδίκως θὰ πάθωμεν καὶ θὰ ἡττηθῶμεν; Τί μᾶς ψάλλουν ὅτι τὸ σύνταγμα ἀναχωρεῖ, ὅτι τὸ τελεσίγραφον ἐπιδίδεται, ὅτι ἀποκλείονται τὰ παράλια μας; Ἡμεῖς θέλομεν νὰ ἴδωμεν τὴν πέτραν ἀποκεκυλισμένην, νὰ αἰσθανθῶμεν τὰ καρφία ἐπὶ τῆς παλάμης μας, νὰ ἴδωμεν χυνόμενον τὸ αἷμα καὶ νὰ θερίσῃ τὰ ἐντόσθιά μας ἡ πείνα καὶ τὴν ψυχὴν μας ἡ ἀπομόνωσις. Ἡ μόνη πίστις, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν, εἶναι ἡ ἀπιστία, καὶ ὁ μόνος θεός, ὃν νὰ λατρεύωμεν, ὁ ἀπόστολος αὐτῆς.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπὸ τινος ἰδίως καιροῦ ἠσθάνθην παραδόξως ἀκατανικήτως αὐξανόμενον τὸν θαυμασμόν μου πρὸς αὐτὸν καὶ θεωρῶ ὡς θρησκευτικὴν ὑποχρέωσιν σχεδὸν νὰ τῷ προσφέρω σήμερον τὸ θυμιάμα τῆς στοργῆς μου καὶ τῆς λατρείας μου τὸν λίβανον. Ἐξ ὅλων τῶν φυσιογνωμιῶν, ἃς κατέλειπεν ἡμῖν ἡ ἱστορία ἢ ἡ παράδοσις, δὲν ἡξέυρω διατὶ αὐτὴ ἡ τοῦ ἀπλοῦ τούτου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνδόξου μόνον διὰ μίαν φράσιν, μοὶ παρίσταται περιβεβλημένη ὅλως ἰδιαίτερον γόητρον καὶ μετ' ἐξαιρέτου δυνάμεως διαγεγραμμένη καὶ ζῶσα. Μεγάλαι στρατηγοί, ἐπιτήδευοι πολιτικοί, βαθεῖς φιλόσοφοι, ἦλθον καὶ παρῆλθον, μεταβάλλοντες τὴν ὄψιν τῆς ὑψηλῆς, ἀνακινούντες ἀπὸ τῶν βάσεων τῆς τῆν γῆν, συγχωνεύοντες φυλάς, ἐξαφανίζοντες ἔθνη, ἀνατρέποντες ἀσάλευτα πολιτεύματα καὶ ἀκραδάντους θρησκείας, σπείροντες νέας ιδέας καὶ δημιουργοῦντες νέα συστήματα· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν μόλις διεσώθη συγκεχυμένη καὶ ἀσαφὴς ἐν τῇ ὁμίχλῃ τοῦ παρελθόντος. Ἀλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτούς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν διδάσκαλόν του ἰδίως, τῆς πραγματικῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὁποίου τὴν ἀναπαράστασιν ἀμαυρόνει ὁ ἐκούσιος μυστικισμός, δι' οὗ περιέβαλε τὴν ζωὴν του, καὶ ἐπισκοτίζει ὅλη ἡ ἀλληγορικότης τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως, μία μόνη λέξις ἤρκεσε νὰ ζωγραφίσῃ τοῦτον καὶ νὰ παραδώσῃ ἡμῖν τὴν μορφήν του ἐν ἀργῇ ὡς ἡ ἀπτή ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν ἀνεζήτη. Ἀλλὰ διὰ νὰ λεχθῇ αὐτὴ ἡ λέξις, πόση τόλμη, πόση δύναμις, πόση αὐταπάρνησις ἐχρειάζετο! Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἐλέγετο πλήρης ἡ ἀλήθεια ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον αὐτοῦ εἶναι πολὺ ἀμφίβολον ἂν θὰ ὑπῆρχε πλέον κόσμος. Καὶ ἐν τούτοις εὐρέθη ἄνθρωπος τοσοῦτον ἰσχυρὸς ὥστε νὰ περιφρονήσῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον καὶ ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ἀδυσωπότητος ἀνάγκης τοῦ παγκοσμίου ψεύδους!

Δὲν ἡξέυρω ἂν ζωγράφος τις ἐξεμεταλλεύθῃ ποτὲ τὸ θέμα, ἀλλ' ἐγὼ φαντάζομαι ἄξιαν παμμεγίστου χρωστήρος τὴν γιγαντώδη σκηνήν. Τὸν Σωτῆρα ἀποκαθηλωθέντα τοῦ σταυροῦ, κατατεθέντα ἐν τῷ μνημείῳ καὶ ἀναστάντα ἐκείθεν ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ τῆς δυνάμεώς του καὶ τῆς δόξης του· πάντας τοὺς μαθητὰς συνηγμένους περὶ αὐτὸν ἐν συγκινήσει καὶ κύπτοντας τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βλέμμα του· ὅλην τὴν συνοδείαν τῶν ὠραίων μυροφόρων καὶ τῶν ἐν μετανοίᾳ μαγδαληνῶν, λούουσας τοὺς πόδας αὐτοῦ μετὰ τὴν δρόσον τῶν ἀρωμάτων, μὲ τὴν φλόγα τῶν φιλημάτων καὶ μὲ τοὺς μαργαρίτας τῶν δακρύων των· τὸν λαὸν τῆς Ἰουδαίας, κάτω, πιστεύοντα πλέον καὶ ἐκμανῇ πρὸ τῶν θείων θαυμάτων· τοὺς ρωμαίους ἐπιτρόπους καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς ἐν τῷ πραιτωρίῳ ἀναστάτους ἐκ τῆς μεγάλῃς εἰδήσεως καὶ τρέμοντας διὰ τὴν

κεφαλήν των· καὶ ἐν μέσῳ τῆς θαυμασίας ταύτης φαντασμαγορίας ἕνα τῶν παρευστών προχωροῦντα, ἕνα τῶν μαθητῶν, σοβαρὸν καὶ ἐν σκυθρωπότητι, ζητοῦντα νὰ ἴδῃ διὰ νὰ πεισθῇ καὶ νὰ ψάψῃ διὰ νὰ πιστεύσῃ.

Καὶ παραλλήλως πρὸς τὸν θαυμασμὸν μου βαθύ αἶσθημα οἴκτου γεννᾶται ἐν ἐμοὶ πρὸς τὸν ἑκτακτον τοῦτον ἄνθρωπον. Πόσον πρέπει νὰ ὑπέφερεν ὁ ἴδιος διὰ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἄλλων! Πόσον πρέπει νὰ ἐπίστευσεν ἐν ἀρχῇ διὰ νὰ ἀμφιβάλλῃ ἐν τέλει περὶ πάντων! Πόσον βαθύως πρέπει νὰ εἶχε κενώσῃ τὸ ποτήριον τῆς ἀπάτης! Πόσον καλὰ πρέπει νὰ ἐγνώριζε καὶ τὸ ψεῦδος τῶν ἐνάστρων νυκτῶν, ὑπὸ τὴν ἀγνότητα τῆς πνοῆς τῶν ὁποίων καὶ τοῦ κρυσταλλίνου στερεώματος τὴν καθαρότητα ἐγκυμανεῖται τῆς καταιγίδος ἢ κραιπάλης, καὶ τῶν ἀποπτάντων φιλημάτων τὴν πικρίαν καὶ τῶν κενῶν ἐλπίδων τὸ ἄχθος! Πόσον ἐπωδύνως θὰ εἶχεν αἰσθανθῇ καὶ τῶν ἀποτυχόντων πόθων τὴν θλίψιν καὶ τῶν πρόδοιμένων ἐρώτων τὴν λύσσαν καὶ τῆς ἐγκαταλειφθείσης φιλίας τοὺς νυγμούς! Ἄ! βεβαίως δὲν θὰ ἦτο αὐτὸς ὅστις θὰ ἄφινε νὰ προδοθῇ μωρὸς ὑπὸ τοῦ Ἰούδα! Καὶ διὰ πόσης ρώμης πρέπει νὰ εἶχε θωρακίσῃ, σκληρύνῃ τὴν ψυχὴν του διὰ νὰ κατάρθωσιν νὰ μὴ δελεασθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ γόητρα τοῦ πνεύματος, τοῦ λόγου καὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀπαρμιλλοῦ δημαγωγοῦ, τοῦ ὑπερφουλοῦ φιλοδόξου, τοῦ ἐπιθυμήσαντος νὰ γείνη, ὄχι βασιλεὺς, ὄχι αὐτοκράτωρ, — θεός!

Ὡς Ἐκεῖνος, κοιμοῦ ἤδη καὶ σὺ ἐν τῇ δόξῃ σου, ὦ Ἀπιστε. Χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε ἄφ' ὅτι ἔκαμαν οἱ συνάδελφοί σου, κατώρθωσες ν' ἀπαθανάτισῃς σεαυτὸν παραπλεύρως ἐκείνου. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἠναγκάσθη ν' ἀναγνώρισῃ τὴν ὑπεροχὴν σου, τῆξασα τὴν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου ἐορτὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς. Παρενέβαλες τὸ δυσύλλαβον ἄπλοῦν καὶ βαναυσόηχον ὄνομά σου ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναπόσπαστον καὶ ἀδιαχώριστον ἀπὸ τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ κατώρθωσες νὰ τὸ διασώσῃς ἀπὸ τῆς λήθης. Τίς ἐνθυμεῖται σήμερον τὸν Ματθαῖον ἢ τὸν Σίμωνα, τὸν Μάρκον ἢ τὸν Λουκᾶν; Ἀλλὰ σοῦ ἡ μνήμη παρέμεινεν ἀμείωτος. Καὶ ἴσως ἴσως ἡμέραν τινά, μετὰ καιρὸν, καὶ ἐκείνου τὸ ὄνομα ποτὲ λησμονηθῇ, ἐνῶ σοῦ θὰ διατηρῆται ἑσχαί καὶ θὰ μεταδίδεται, ὡς ἀλληγορικὸν σύμβολον καὶ προσωποποιήσις τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως.

Κράκ

ΚΑΠΕΤΑΝΟΣ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐξακολουθοῦσιν ἀθρόως φαινόμενα. Ὡς χρονογράφοι ἀφοῦ ἀνεγράψαμεν καὶ ἐσχολιάσαμεν τὴν

ἐν τῇ πρωτεύουσῃ παρουσίαν τοῦ ὑψικαρήνου ἀνταποκριτοῦ τῶν Καιρῶν τοῦ Λονδίνου, ἀναγγέλλομεν κατὰ καθῆκον καὶ τὴν ὁλως ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ διασήμου ἐκ Πατρῶν προφήτου Καπετάνου, οὗτινος ἀνωτέρω δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, ὅσοι ἐξ ἀκοῆς μόνον γινώσκουσιν αὐτόν.

Ὁ Καπετάνος εἶνε ὡσαύτως δημοσιογράφος δημοσιεύσας πρὸ διετίας ἐν Πάτραις φύλλα τινὰ τῆς περιωνύμου ἐφημερίδος Ἀξίνης, ἀλλὰ συνενοῖ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τὸ τοῦ δικηγόρου καὶ τὸ τοῦ προφήτου. Τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ κύριον καὶ ἀγαπητὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα, τὸ ἐξασκεῖ δὲ οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς. Πρὸ δύο ἐτῶν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, προεῖπεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Πατρῶν ὅτι δεινὴ κατὰστροφὴ ἐμελλε νὰ ἐπακολουθῇ εἰς ὠρισμένην ἡμέραν, τῷ ὄντι δὲ σεισμὸς φοβερός ἐπισυμβῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπτόχησε καὶ ἐνέβαλεν εἰς δεινὸν φόβον ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῶν Πατρῶν, ὅστις περίφοβος κατέρυγεν εἰς τὰ πέριξ ὑψώματα ζητῶν νὰ σωθῇ. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας του ὁ προφήτης ἦλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ἀγορεύσας πρὸς τὸ κοινόν, προεῖπεν ὅτι ἐμελλον νὰ ἐπέλθωσιν ἔτη δεινῶν συμφορῶν. Καὶ ἦτο μὲν λίαν ἀόριστος ἡ προφητεία, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἦτο καὶ πολὺ σφαλερὰ ἀφοῦ δυστυχῶς τὸ παρελθὸν καὶ ἐτι μᾶλλον τὸ ἐνεστὼς ἔτος δὲν δύναται νὰ συγκραταλεχθῇ μετὰ τῶν εὐτυχῶν καὶ αἰσίων.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ προφήτης αἰφνιδίως ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὸν λαὸν τῆς πρωτεύουσας καὶ ἠγόρευσε. Τί ἀκριβῶς εἶπε δὲν ἐγνώσθη, ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν ἔχωμεν ὑπόληψιν πρὸς τὴν μαντικὴν δύναμιν τοῦ Καπετάνου, πολὺ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἠδυνήθη νὰ προῖδῃ ὅλα τὰ ἀπρόοπτα καὶ ραγδαίως ἐπελθόντα περὶ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος γεγονότα τ' ἀναστατώσαντα τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπην. Ὅπως δὴποτε ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐκ Πατρῶν προφήτου συντελεῖ οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως ἐν ἣ διατέλει τὸ ἔθνος πρὶν ἢ ἡ κρίσις φθάσῃ εἰς τὸ ὀξύτατον καὶ σπουδαιότατον αὐτῆς σημεῖον.

Ἀξιοσημείωτος εἶνε καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος ὃν ἠκούσαμεν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ἐνῶ ἠγόρευεν ὁ Καπετάνος.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς πάλιν;

— Ὁ προφήτης.

— Μὰ ἔχουμε κα' ἐμεῖς προφήτη;

— Βέβαια.

— Τότε διατί οἱ Εὐρωπαῖοι μᾶς θεωροῦν κατωτέρους ἀπὸ τοὺς Τούρκους;

Ἄξιος

ΓΑΛΛΙΣ Ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ παρά τινι καλῇ οἰκογενείᾳ, ἐν Πειραιεῖ. Ἀπεύθυντέον ἡμῖν.

UNE FRANÇAISE désire se placer comme gouvernante chez une bonne famille, au Pirée. S'adresser au journal.